

формувалися переважно під впливом теоретичних представлень щодо потреб і можливостей ринку, без ґрунтового обстеження практичної доцільності їхнього застосування до реальних умов промислових підприємств.

УДК 658.5:005

І. М. Станьковська, к.е.н., доцент

Т. В. Станьковський, магістр

Івано-Франківський національний технічний університет нафти і газу

ЗАСТОСУВАННЯ GAP-АНАЛІЗУ ДЛЯ ІДЕНТИФІКАЦІЇ ФІНАНСОВИХ СТРАТЕГІЧНИХ РОЗРИВІВ ПРИ УПРАВЛІННІ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНІСТЮ

Важливим завданням сучасного менеджменту в напрямку управління конкурентоспроможністю є не тільки забезпечення конкурентоспроможності підприємства, а й здатність підтримувати досягнутий рівень у стратегічних часових межах. Це в свою чергу вимагає постійного моніторингу зміни факторів внутрішнього та зовнішнього середовища на функціонування підприємства, розроблення системи управлінських дій, що спрямовані на корегування впливу деструктивних факторів, що спричиняють невідповідності та відхилення, так звані, "розриви".

Важливим інструментом управлінського аналізу для визначення стратегічних розривів є GAP-аналіз, який дає можливість оцінити відхилення від заданих цільових маркерів в процесі реалізації стратегічних заходів із забезпечення конкурентоспроможності.

Систематичне застосування GAP-аналізу дасть можливість контролювати та вчасно реагувати на змінюючі фактори, забезпечуючи цим самим ринкову вартість підприємства та відносно стійкий рівень його конкурентоспроможності.

Визначення ординарних (звичайних, що виникають в процесі реалізації певних завдань) та екстраординарних (позаштатних розривів, які можуть мати глибокі негативні наслідки) стратегічних розривів необхідно проводити по всіх факторах та на всіх рівнях середовища функціонування підприємства (макро-мікро та внутрішньому).

При проведенні GAP-аналізу вважається за можливе використання якісних та кількісних оціночних показників, що характеризують ступінь розриву.

Найбільше інформаційне, достовірне і наглядне значення мають фінансові показники, які повинні дати вартісну оцінку величини розриву по кожному фактору, що впливає на забезпечення конкурентоспроможності підприємства та по кожному функціональному елементу (управління, персонал, операційна діяльність, маркетинг, фінанси) в системі управління конкурентоспроможністю.

Слід зауважити, що найбільш достовірно можна визначити фінансовий стратегічний розрив сформований внутрішніми факторами. Розрив пов'язаний із зовнішніми чинниками можна прогнозувати тільки з певним рівнем

імовірності.

Тому, для можливого передбачення, зменшення та усунення стратегічних фінансових розривів, забезпечення досягнення прогнозованих фінансових показників діяльності підприємства та ефективного управління його конкурентоспроможністю, доцільно застосовувати інтелектуалізовану систему управління конкурентоспроможністю, що базується на взаємодії управлінського, технічного та технологічного інтелекту.

УДК 005.32:331.101.3

*Д. В. Тимошенко, к.е.н., доцент
Івано-Франківський національний технічний університет нафти і газу*

СТАРТАП ЯК ФОРМА ДИНАМІЧНОГО РОЗВИТКУ ІННОВАЦІЙ

Знання та інтелектуальна здатність його використовувати перетворюючи на інновації – це велика сила та могутня зброя в руках нації за допомогою якої здобувається та утримується свобода, незалежність, суверенітет та забезпечуються гідні умови для реалізації людиною демографічного спектру потреб та повноцінного розвитку її генетично обумовленого потенціалу. Дана обставина визнається найпрогресивнішими аналітиками, експертами, спеціалістами та практиками різних сфер національного господарства та бізнесу. Відповідно, процес Управління в планетарному масштабі здатен здійснювати той, хто перебудує за своїми лекалами, ідеалами і цінностями освітні системи усіх країн і народів, налаштуючи роботу трикутника "освіта-наука-бізнес" на продуктивний лад, адже розвиток суспільства (та його культури) як процес подвосня об'єму науково-технічних знань відбувається завдяки інноваціям, створювати які здатні лише освічені люди. В цьому плані роль університету як сакрального центру трансферу знань та інновацій є універсальною, а питання реалізації наукового потенціалу НАН України та найбільших українських національних університетів є актуальним.

Не дивлячись на контроль з боку папства модель університету епохи Відродження (кінець XII – початок XIII ст.) як абсолютно автономного освітньої та мозкового центру гуманітарних і технічних наук (у т.ч. з повним дистанціювання від військової, судової та інших систем) сьогодні знову стає актуальною. До того ж футурологами доводиться факт створення "... всесвітньої мережі "мегаполісів під куполом" де будуть жити виключно корисні для наукового прогресу люди, а усе інше буде надано своєму особистому розвитку (вирощувати баранів, шити штани, виточувати деталі на застарілих 3D-принтерах, які їм продадуть з милосердя комерсанти з Елізіуму і т.д.)." [1]. Яке місце в цій системі соціальної та інтелектуальної стратифікації буде займати українська держава сьогодні залежить від швидкості розвитку її науки та уніфікації / стандартизації її освіти в рамках об'єднання країн Євросоюзу у єдиний політичний, освітній, економічний та військовий простір (Болонський процес), адже тліючий конфлікт на Сході, ріст цін, падіння споживацького